

Запорожці у сенаті

Степан Руданський

Раз московські сенатори
Змовились мовчати,
Щоби нашим запорожцям
Відвіту не дати.

Ото входять запорожці,
Москалів вітають;
А ті сидять бовванами,
Не відповідають.

Запорожці ідуть ближче,
Стали коло стола.
А ті сидять, як сиділи,
Жаден ані слова.

Тогди старий запорожець
До своїх озвався:
"Чи не в пустку, мої діти,
Я з вами забрався?"

"В пустку! В пустку!" — закричали,
"То що ж, мої діти?
Коли в пустку ми забрались,
То можна й ... !"

"А запевне, дядьку, можна!"
Гримнули по разу
Та й пішли додому ждати
Другого указу.